

عنوان مقاله:

بررسی اپیدمیولوژی مالاریا در ایران با تاکید بر شهر چابهار

محل انتشار:

چهاردهمین همایش ملی بهداشت محیط (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

غلامعلی مظفری - استادیار گروه جغرافیا دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

مالاریا یک عفونت حاد و مزمن است که با لرز، تب، کمخوبی و گاهی اوقات با عوارض شدید و کشنده مشخص می گردد این بیماری توسط تک یاخته ای از جنس پلاسمودیوم ایجاد میشود چهارگونه پلاسمودیوم یعنی مالاریه، اواله، ویواکس و فالسیپاروم به طور طبیعی در انسان ایجادبیماری می کنند در سال 2008 مناطق آندمیک بیماری مالاریا 109 کشور بوده است که از این تعداد 45 کشور آفریقایی بودند در همین سال مبتلایان به بیماری مالاریا در ایران 19285 نفر بوده اند که از 2501 نفر از آنها در شهر چابهار بوده است این مطالعه به منظور بررسی میزان مبتلایان به بیماری مالاریا در فصول مختلف و نوع انگل می باشد. در این مطالعه توصیفی تحلیلی اطلاعات زمینه ای و اپیدمیولوژیک کلیه بیمارانی که از ابتدای فروردین ماه 82 لغایت پایان اسفندماه 87 با تشخیص بیماری مالاریا تحت پیگیری و درمان قرارگرفته بودند توسط نرم افزار excel مورد تجزیه و تحلیل قرارگرفت یافته های این مطالعه نشان داد که از مجموع 15641 بیمار مبتلا به مالاریا در چابهار 78/5 درصد انگل ویواکس، 20/2 درصد فالسیپاروم و 1/3 درصد میکسوبوده اند حداکثر موارد بروز در فصل تابستان با 43 درصد و کمترین موارد بروز مربوط به زمستان با 5درصد می باشد. انگل ویواکس بالاترین میزان موارد مبتلایان به مالاریا در شهر چابهار است شیوع بیماری دارای توزیع فصلی است بطوریکه که تابستان بیشترین و کمترین آن مربوط به فصل زمستان است.

کلمات کلیدی:

اپیدمیولوژی، مالاریا، چابهار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/132431>

